

[Aage Fogh.]

afholdt et valg nu. Jeg tror, at mulighederne i løbet af et års tid vil være langt, langt bedre. Jeg har nemlig den opfattelse, at den folkeafstemning, vi havde i sommer, i nogen udstrækning var et resultat af nervøsitet. Det ærede medlem hr. Erik Eriksens gode råd igennem radioen: er I i tvivl, så sig nej, så får vi noget bedre, virkede stærkt, men det var ikke meget forpligtende for det ærede medlem. Så vidt jeg kan se, har han i hvert fald ikke vist noget bedre endnu.

Jeg vil være mægtig interesseret i en skattereform, der virkelig betød en forenkling af vort nuværende system. Jeg lyttede til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, der skitserede, hvad han ville; og han ville jo noget; og jeg må sige, at hvis man sætter bundgrænsen tilstrækkeligt op, hvis man går til tops med proportionaliskalaen, hvad skal vi så med en skattefradragsret? Var det så ikke muligt, at vi samtidig kunne opkræve skat ved kilden? Vi kunne i hvert fald overveje det; så ville vi få en forenkling af hele systemet. Og så tror jeg nok, vi trænger til at få forenklet de indirekte skatter, både deres beregning og deres opkrævning, ganske væsentligt. Her var meget at vinde.

Men det er nu ikke for at sige de ting, jeg har bedt om ordet; det er for at gøre rede for et par oplevelser, jeg har haft i løbet af min sommerferie, og som har chokeret mig noget. Her i forårsmånederne fik jeg henvendelse fra en mand, der er beskæftiget nede ved vor grænse. Han forklarede mig, hvilke forhold grænsepolitiet og toldkontrollen o. s. v. arbejder under dér. Da jeg kun kendte grænseforholdene ved Kruså, sagde jeg: det kan ikke være rigtigt; hver gang jeg har passeret grænsen mellem Tyskland og Danmark ved Kruså, har jeg været stolt på Danmarks vegne, fordi det var lagt så godt til rette, men jeg er villig til at undersøge det. Det har jeg gjort et par gange i løbet af sommeren; det drejer sig om samtlige grænseovergange fra Kruså ud til Vesterhavet. Jeg må i sandhed sige, at mine erfaringer fra disse besøg er sådan, at jeg ikke tager i betænkning at sige til det danske folketing og den danske regering, at det kan I ikke være bekendt.

Jeg stod nede ved Oksevejen en lørdag

eftermiddag, da det regnede. Se de forhold, hvorunder told- og politibetjente måtte springe fra den ene side af vejen til den anden, se de forhold for bilisterne, hvor f. eks. 10-20 store lastbiler måtte køre op ad en smal gade uden nogen som helst parkeringsplads til rådighed! Det er urimeligt, og urimelige var også de forhold, som betjentene havde, jeg tror, der var 15-16 mand, der i fællesskab skulle benytte et lokale på 3-4 m². Fra dette lokale var der direkte adgang til toiletrum. Sådanne vilkår kan man efter mit skøn ikke være bekendt at byde de af vore medborgere, der arbejder dér på Danmarks vegne.

Jeg så også på overgangsstederne vestpå. Jeg vil indskyde den bemærkning, at jeg ikke kan afgøre, hvor mange overgangssteder vi skal have, om vi skal have Sød og Rudbøl, og hvad de hedder, det kan jeg ikke afgøre; men jeg kan med bestemthed afgøre, at de oldnordiske forhold, der råder ved disse overgangssteder, hvor man ikke engang har indlagt vand, men vand til håndvask må hentes i en kanal, og hvor man ikke har indlagt wc, ikke er rimelige i 1963.

Jeg har prøvet at efterspore, hvad der er årsagen til, at der ikke sker noget dernede, og jeg har fået det indtryk, at hovedårsagen er, at der er 3 forskellige institutioner, der skulle samarbejde; det er finansens, toldvæsenet, det er justitsen, politiet, og så er det vistnok vejvæsenet, der skulle skaffe de nødvendige arealer til nødvendige parkeringspladser. Jeg henstiller meget, meget alvorligt til de højtærede ministre, at man tager sig af det problem og prøver at få det løst. Vi kan ikke være bekendt at vise vort ansigt på den måde, det sker her. Det er dog vor grænse, det er udfalds- og indfaldsportene mellem Tyskland og Danmark, der her er tale om.

I samme forbindelse vil jeg gerne nævne et forhold til, som jeg ikke tror vi gør klogt i ikke at bøde på. Jeg havde lejlighed til at køre gennem landet, både nord og syd for grænsen. Jeg var lidt i tvivl om min vurdering af det, jeg havde set, derfor har jeg for nylig gjort en tur mere dernede. Der er ikke spor af tvivl om, at mit indtryk er rigtigt, når jeg siger det på den måde, at syd for grænsen arbejder man meget aktivt: man investerer, man diger, dæmmer